

käe alla ja kannatab, kunni jälle mürristamisest järrel, päwa paiste ja kurbdusse järrel rõõm tulleb. Jah, küll on wägga tõssi, mis tark kuningas Salomon ütleb: „Kes hea naese saab, se saab sure warra, mis ennam on, kui kuld ja perlid.“ (Õpp. sann. 31.)

Nenda armastades ja armastusse semet wälja külwades, lähhab Marri aasta aastalt wannemaks. Monned ta lastest lähwad mulda, ta mattab neid kibbeda silmaweega mahha ja tunneb wallo, kui olleks ta ihho liikmed ärra leigatud; teised kaswawad ülles ja monned neist tewad kõlbmatta elloga emma süddamele weel suremat wallo, kui olleksid nemmad mulda lainud. Agga temma jäeb ikka armastajaks emmaks, pallub kurwastab, murretseb nende eest ja otab, et Jummal neid wõttaks taggasi pöördä ja dige tee peäle sata. Kui temma ka mitto kord tahhaks, ta ei woi teisite tehha. Ta on naene, on emma, ta peab armastama.

Wimaks on Marri wannaks, üsna wannaks innimeseks sanud. Näggo kortsus, pea

hal, käed wabbisewad, heäl kõrriseb: nüüd on wist ta südda ka, nago kustund tulleasse, armastussest tühhi ja külm? — Jah nenda mõtleme meie; agga walle! Naene peab armastama kunni weel wimast hinge õhko ta rindus on. —

Marri on wannamaks sanud. Tal polle kaua rahho ühhe lapse jures olla ta tahhab ka teisi nähhä; kannab omma lastelapsi sülles, figutab neid maggama, mängib nendega, aiab neile kenna juttusid ja keif on ta käes ja hõlmas kiini. Ta on hea innimenne nüüd lastega jälle lapseks sanud. — Teame jo igga mees, mis se nimme „wannamaks“ lastel tähhendab. Hüüdke agga: lapsed, wannamma tulleb! küll siis näete, kuidä nad kirkades kokkojooswad, nago kannad, kui terri ripputakse ja tibbu! tibbu! hütakse. —

Meie olleme nüüd ühhe naesterahwa ello ühhest otsast teise lähhidelt läbbiwatanud; Marri olli laps, sai tüdrufuks, emmaks ja